

ЯК ПАСТАВІЦЬ ЛЕЦІШЧА ПАД ЗАМОК?

Чым бліжэй лета, тым больш дачнікаў спяшаюцца ў свае загарадныя сядзібы. Але жаданне добра адпачыць, папрацаваць на гародчыку для некаторых ператвараецца ў нечаканую непрыемнасць. Прыходзіцца займацца не тым, чым хацеў, а разбірацца з наступствамі візітаў... рабаўнікоў. Адносна нядаўна ў рэдакцыю газеты звярнуўся чытач, які паведаміў, што ў вёсцы Кальчыцы, пад Слуцкам, злодзеі прайшліся адразу па трох дамах. Аб падобным выпадку год таму нам паведамлілі і з Мядзельскага раёна. Ва ўсіх здарэннях фігуравалі дамы, якія належалі дачнікам, альбо тым, хто не пражывае ў іх пастаянна. Здавалася б, праблема далёка не новая, нават старая, але яе ў любым выпадку трэба неяк вырашаць. Хто і чаму крадзе з лецішчаў? Як можна засцерагчыся ад такіх няпрошаных гасцей? На гэтыя пытанні паспрабаваў знайсці адказы карэспандэнт «Звязды».

...Каб патрапіць у вёску Кальчыцы, трэба не даязджаючы да Слуцка павярнуць на Гольчыцы і яшчэ кіламетраў дзесяць ехаць прасёлкавай дарогай. Мясціны прыгожыя. І я цалкам разумею тых, хто гатовы патраціць грошы і набыць тут дом. Тым больш, як кажа мой спадарожнік, **Аляксандр ДОЛБІК**, намеснік начальніка аддзела па ідэалагічнай рабоце і кадравым забеспячэнні Слуцкага аддзела Дэпартаменту аховы МУС, многія вёскі маленькія, і людзей у іх жыць таксама няшмат. Кальчыцы якраз такая.

Хто ведае, магчыма, яе маланаселенасць таксама прыцягнула злодзеяў. Як пасля расказалі ў Слуцкім раённым аддзеле ўнутраных спраў, падобная бяда закранула не толькі Кальчыцы, але і некалькі другіх вёсак. Падазраваныя, між іншым, ужо затрыманы.

На 26 мая ў краіне зарэгістравана 14,5 тысячы крадзяжоў. З іх 1231 крадзеж — з дачных домікаў.

— Падобныя злачынствыносяць сезонны характар, — кажа **Аляксандр ГОЛІКАЎ**, намеснік начальніка аддзела — начальнік міліцыі грамадскай бяспекі Слуцкага РАУС. — Людзі жывуць у іх непрацяглы час. Пасля ўборкі ўраджаю з'язджаюць у гарады, закрываюць дамы на зіму. І толькі ўвесну, пасля 5-6 месяцаў, зноў вяртаюцца і ба-



пакутуюць ад злочынных замахаў.

Прафілактыка — рэч дзейная, калі на практыцы выконваюцца пажаданні. Але і яна не заўжды можа засцерагаць ад непрыемных візітаў. Ёсць яшчэ адзін спосаб абараніць ад небяспекі жылло — устанавіць ахоўную сігналізацыю.

— У Слуцку дамінуюць крадзяжы асабістай маёмасці. Кватэрных няшмат, — кажа Аляксандр Долбик. — А тыя кватэры, якія абсталяваны сігналізацыяй, злодзеі проста абыходзяць бокам. Бачаць, што каля дзвярэй гарыць чырвоны святлодыёд, і сыходзяць, праблем сабе не шукаюць.

— А ці здаюць пад ахову свае дамы ў раёне?

— Так. У дзесяцікіламетровай зоне Слуцка, гэта значыць на тэрыторыі, куды аператыўна можа выехаць наш наряд, мы можам цалкам абсталяваць дом ахоўнай сігналізацыяй. Калі дом пад аховой, аднак знаходзіцца па-за межамі гэтай зоны, мы паведамляем па тэлефоне аб дзейнічанні апаратуры гаспадарам ці давераным асобам, пазначаным у дакументах, але не выезджаем. І ў нас ёсць такія дамы. Напрыклад, у вёсцы Гацук. Жыхар Мінска звярнуўся з такой просьбай і мы без аператыўнага рэагавання ахоўваем ягоны дом.

Звярталіся да нас і прадстаўнікі садовых таварыстваў. Але яны хацелі, каб наряд абавязкова выезджаў на спрацоўванне. Аднак гэта немэтазгодна. Тым больш, калі ўлічыць, што ўсе яны знаходзяцца далёка ад раённага цэнтра.

— Давайце ўявім, што я маю дом у Кальчыцах. Якія крокі трэба зрабіць, каб абсталяваць дом сігналізацыяй?

— Найперш трэба напісаць заяву на абсталяванне дома сігналізацыяй. Пасля гэтага мы даследуем усе памяшканні, складаем каштарысную дакументацыю. Калі чалавек згодны, ён падпісвае дамову на мантажныя работы. Потым складаецца акт аб выкананні мантажных работ. На аплата мантажу, дарэчы, даецца растэрміноўка на шэсць месяцаў.

— І ў якую суму абыдзеца ўстаноўка сігналізацыі? — Усё залежыць ад памераў дома. Каштуе ўсё нятанна — каля 8-10 мільёнаў, але дзеля гэтага і даецца растэрміноўка. Акрамя таго, кожны месяц неабходна плаціць 70 тысяч за паслугі аховы.

...Як каму засцерагаць сваю маёмасць, справа кожнага. Але паміж загараднымі домам і сціплай хаткай каля гарода розніца істотная. І калі там ёсць, што ахоўваць, можа і сапраўды лепш здаць дом пад сігналізацыю, каб не было пасля неспадзяванак.

Якаў ЖУРБІН.
Слуцкі раён.

■ Дні і ночы

«Я ВЫКОНВАЎ СВАЮ ПРАЦУ»

Да гэтага мая жыхар Мінска Уладзіслаў БАЗОЎСКІ спакойна нёс службу ў Цэнтральным аддзеле Дэпартаменту аховы сталіцы і нават не думаў, што яго імя неўзабаве з'явіцца ў цэнтральных газетах і на інфармацыйных парталах краіны.



— На наступны дзень пасля выратавання пра вас шмат пісалі ў інтэрнэце. Ці адчулі тады, што здзейснілі значны ўчынак?

— Для мяне гэта была праца, абавязак, які мусіў бы выканаць любы чалавек. Паўтаруся, я доўга не думаў і адразу скокнуў у ваду. Праўда, праз пэўны час я пачаў аналізаваць сітуацыю, прыйшоў да таго, што ўсё магло завяршыцца іначэй. Было цёмна, ішоў дождж. З таго бетоннага парапета можна было няўдала скокнуць... Але добра, што скончылася так, як скончылася.

— Чуў, што нядаўна вы атрымалі падзяку — за тое, што знайшлі хлопчыка, які згубіўся.

— Гэта адбылося літаральна на гэтых выхадных. Я якраз дзяжурюў, і да мяне звярнулася жанчына, сказала, што 30-40 хвілін таму згубіла хлопчыка. Маўляў, выйшла з крамы, на некалькі хвілін адцягнула ўвагу на старэйшага сына, азірнулася, а малага ўжо няма. Мы адразу ўдакладнілі даныя, паведамлілі іх у раённы аддзел унутраных спраў. Для дапамогі ў пошуках у парк Перамогі адправілі тры экіпажы. Я ўдакладніў у жанчыны, дзе яна жыве. Аказалася, што недалёка ад парку, часта з сынам любяць гуляць у садку. Мы паехалі туды і каля гэтага садка знайшлі дзіця. У хлопчыка прыроджаная хвароба. Ён бы нікому пра сябе сам не расказаў.

— Дарэчы, Уладзіслаў, як вы трапілі ў міліцыю?

— У дэпартаменце служу з сакавіка 2009 года. Прайшоў праз вучэбны цэнтр, служуў звычайным міліцыянерам. А пасля таго, як адвучыўся ў Магілёўскім вышэйшым каледжы МУС, атрымаў афіцэрскае званне, узначаліў узвод. Чаму захацеў стаць міліцыянерам? У мяне бацька быў супрацоўнікам праваахоўных органаў. Гледзячы на яго, заўжды хацеў насіць пагоны. Цяпер тата на пенсіі, а да яе працаваў старшым навуковым супрацоўнікам у Акадэміі МУС.

— Чым захапляецеся ў вольны ад працы час?

— Люблю вудзіць рыбу. Але тыя мясціны, дзе прыйшлося ратаваць жанчыну, я не ведаў. Рыбачыць люблю ездзіць падалей ад Мінска.

Тарас ШЧЫРЫ. taras@zviazda.by

■ Акцыя

ЗАПРАСІЛІ НА СВЯТА І ДАПАМАГЛІ ДЗІЦЯЦІ

У Магілёве міліцыя арганізавала для моладзі фестываль «Разам»

Такую незвычайную форму зносін з маладымі прымала УУС Магілёўскага аблвыканкама. Праграма распрацоўвалася амаль паўгода і была шчодрая на мерапрыемствы. «Толькі калі мы разам, у адзінстве, мы можам дасягнуць поспехаў, пабудаваць прыгожае жыццё», — адзначыў на адкрыцці фестывалю **палкоўнік міліцыі Аляксандр СЯРГЕЕЎ**, намеснік начальніка УУС.

Амаль цэлы дзень плошча Славы ў Магілёве пела, танцавала, здзіўляла, натхняла. Тут можна было памацаць рукамі баявую тэхніку і экіпіроўку супрацоўнікаў міліцыі, паназіраць за спартыўнымі спаборніцтвамі элітнага падраздзялення гэтага ведамства, паўдзельнічаць у майстар-класах і прадэманстраваць свае спартыўныя поспехі. Дарэчы, пераможцы спартыўных і творчых конкурсаў стараліся не проста так, лепшыя атрымалі дыпломы і падарункі. Фестываль пад-



трымалі вулічныя тэатры і байкеры. Сваё майстэрства паказалі аматары вулічнага варкаўта і сілавога экстрэму. У парку імя Горкага «Фотасушка» дэманстравала найбольш цікавыя моманты з міліцэйскага жыцця. Кожная хвіліна на свяце не прайшла дарэмна. Эмоцыі білі праз край. А вечарам на сцэне «запальвалі» рок-музыканты і эстрадныя выканаўцы, здзіўляў публіку вядомы беларус-

кі ілюзіяніст Віктар Шышко і фаершчыкі з клуба «Подых агню». Усе сродкі ад гэтага дабрачыннага канцэрта «Музыка дорыць жыццё» пойдучы на лячэнне хворага хлопчыка з Краснаполля, адзначылі ў прэс-службе УУС Магілёўскага аблвыканкама.

Нэлі ЗІГУЛЯ.
Фота прадстаўлена
УУС Магілёўскага
аблвыканкама.